

РЕШЕНИЕ

№ 39205

гр. София, 10.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7772** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на С. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт серия U №27565781, издаден на 27.10.2022г. от властите на Ш.- Република Т., чрез адв. Н. Р., вписан в САК с личен № [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, против Отказ за издаване на виза вид „Д“ № А., издаден от Д. Н. К., първи секретар, З. в Посолството на Република България в [населено място] - Република Т..

Изложени са твърдения за незаконосъобразност на отказа, защото е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречи на материалния закон. Наред с посочените основания, отказът да се издаде заявената виза бил незаконосъобразен поради неспазване на установената форма. Моли за отмяна на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Б., чрез АДВ. Н. Р. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът Д. К., ПЪРВИ СЕКРЕТАР, З. В ПОСОЛСТВОТО НА Р. БЪЛГАРИЯ В ГР. А. - Р. Т. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София-град, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните

по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е кандидатствал за издаване на виза вид „D“, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ - в качеството си на представител на чуждестранно търговско дружество. Във връзка с това е разпоредена с писмо с рег. № 5364р-9489/21.04.2026г. на дирекция “Миграция” извършването на проверка по повод съгласувателна процедура за издаване на виза по чл. 15, ал.1, във връзка с чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Кандидатстващото лице е гражданин на Т. В. S ABRI, [дата на раждане] , с НП № U. Г, валиден до 27.10.2032г., Чуждия гражданин кандидатства за виза „Д“ на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ - представител е на чуждестранно търговско дружество „Й. ДЪОРТ И. Е. К. Л..Ш., Булстат[ЕИК], което е регистрирано в Р. България с решение [ЕГН]/28.01,2026г. на Б.. Адресът за кореспонденция е в [населено място], обл. П., [улица], вх.А, ет.2, ап.3. В искането за виза е посочено, че турският гражданин ще живее на адрес в [населено място], обл. П., местност „Ливадите“. Като домакин по визата е посочен българския гражданин С. М. П.. При посещение от служителите на МВР на адреса на [улица], вх.А, ет.2, ап.3, където е заявен офиса на фирмата, се установило, че помещението е празно и не е оборудвано, на вратата на апартамента бил поставен бял лист, на който било изписано името на търговското представителство. На адреса в [населено място], обл. П., местност „Ливадите“ е проведе беседа с господин П., при която се установило, че С. П. е собственик на комплекс „Ливадите“ и на 1/8 част от апартамента, предоставен за офис на жалбоподателя в [населено място]. Същият заявил, че не познава чуждия гражданин, но е бил помолен от негов приятел, който нарекъл Онур, да предостави адресите си под наем срещу заплащане, защото целта на жалбоподателя била да получи виза, а в последствие и разрешение за пребиваване, за да може да пътува свободно до България и до държавите членки на ЕС. По думите на С., В. S. нямал намерение да се устройва и да живее в Р България, а най-вероятно нямало да развива и търговска дейност. От извършената проверка, не е събрана никаква информация относно чуждия гражданин и дейността на фирмата /търговско представителство/, както и какви са намеренията му, когато дойде в България.

Предвид това ответникът е постановил обжалвания отказ за издаване на виза вид „Д“.

Отказът е връчен на 15.06.2026 г., жалбата е депозирана на 25.06.26 г.

Ответника е окомплектовал в цялост административната преписка.

При така установеното от фактическа страна Административен съд –София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 1 от АПК](#), подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 7-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 2 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с [чл. 146, т. 1 АПК](#), съответно – за отмяна по смисъла на [чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК](#).

Съдът не констатира допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени,

които да ограничават правото на защита на лицето молител и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно [чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК](#).

От събраните по делото доказателства става ясно, че при проверка на седалището на търговското представителство е установено, че там няма обособен офис. По данни на наемодателя, апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ.

Съгласно чл. 10, ал. 11 от ЗЧРБ отказва се издаване виза в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ . Според посочените в заповедта хипотези: на чл. 10, ал. 1, т. 17 от закона, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване.

Съгласно чл. 10а ал. 3 от ЗЧРБ мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Относно становището на „Миграция“, трябва да се съобрази, че отрицателното становище е обвързващо за водещия производството орган безспорно, когато касае сигурността. Така становището на „Миграция“, в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

С оглед гореизложеното, се налага извода, че мотивираното становище е обвързващо за органа и съда, но становището на „Миграция“ подлежи на инцидентна проверка в съдебното производство във връзка със своята мотивираност. По делото не са представени документи, които да оборват констатациите, свързани с недостоверността на целта и условията на престоя и формалното изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. Тези изводи се градят обикновено на база констатации на полицейските органи в страната, които правят проверка на място, но направени изводи от органите на МВР не могат да се игнорират, макар да не са свързани с националната сигурност. Съдът намира, че правилно въз основа на изложеното е направен извода, че целта и условията на престоя не са обосновани, от страна на оспорващия в съдебното производство не са ангажирани никакви доказателства за оборване на констатациите, установени с доказателствата по преписката. Чрез тях ответникът е доказал наличието на визираните обстоятелства, които водят по посочената хипотеза на отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, след като МВР е направил обоснован извод, че са налице явни несъответствия в подадените документи за виза, които кореспондират с хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, в каквато насока се е произнесъл и адм.

орган.

От изложеното следва, че отрицателното становище е обвързващо за водещия производството орган. Получаването на писмено становище от МВР е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци и на визи в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗМВР). Имащо характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на МВР административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на органите на МВР, съдът кредитира данните, събрани от полицейските служители, като достоверни.

Водим от изложеното, настоящият състав счита, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на МВР, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В тази връзка, съдът счита, че основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Именно законосъобразността на акта посредством проверка на решаващата воля на органа, обективизирана в тези мотиви, следва да провери съдът в процедурата по съдебно обжалване.

С позоваване на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и от ЗЧРБ, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия, според изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В случая подробни мотиви, които обосновават отказа се съдържат в становището на „Миграция“ рег. № 312р-12877/11.05.26 г., с което съдът се запозна, за да постанови настоящото решение. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен живот, за каквото твърди в жалбата си оспорващия.

На следващо място, настоящият състав следва да отбележи, че в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и

законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава.

Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, който могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразените становища допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. В случая мотивите за отказа се съдържат в писмено становище, което представлява документ, получен в съда, който съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на КЗПЧ, е неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. В конкретния случай, изложените възражения за нарушен чл. 6 и чл. 7 ЕКПЧ, не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. В тази връзка, спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че "при разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване.

Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита. "

В този аспект, съдът счита, че оспореният отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са правното основание за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, издаден е в съответствие с материалния закон и с целта на закона.

Водим от изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Разноски не се претендират от ответната страна.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт серия U №27565781, издаден на 27.10.2022г. от властите на Ш.- Република Т., чрез адв. Н. Р., вписан в САК с личен № [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, против Отказ за издаване на виза вид „Д“ № А., издаден от Д. Н. К., първи секретар, 3. в Посолството на Република България в [населено място] - Република Т..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.